

overlade til Menneskene selv at bestemme det, og det tror jeg ogsaa, Finansministeren er enig med mig i i Henhold til hele sit Livssyn, men jeg tror ikke, at man ved indirekte Skatter forbedrer Menneskene, og man faar ikke noget i Kassen, naar man ræsonerer saaledes, at Folk kan lade være med at nyde den beskattede Vare.

Ivar Børendsen: Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) gentog i sin Tale ved Begyndelsen af Forhandlingerne i Dag i en skærpet Form, hvad det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) allerede i Gaar har sagt vedrørende Skalaen for Formue- og Indtægtsskatten, at den ikke var tilfredsstillende. Jeg tænkte saa straks at tage Ordet i en kort Bemærkning for at minde om, at det radikale Parti gennem mig allerede i Gaar havde tilsagt Forhandlingsvillighed med Hensyn til disse Skalaer, men da jeg hos Finansministeren ved et Par med ham vekslende Ord havde erhvervet Sikkerhed for, at ogsaa han vilde tilsige Villighed til at modtage en saadan Forhandling, betragtede jeg det som overflødig at sige det, før jeg fik Ordet efter min Tur. Men altsaa saavel til det ærede Medlem fra Næstved som til det ærede Medlem fra Æbeltoft tror jeg herefter at kunne sige, at Forhandling vil kunne blive optaget desangaaende. Til det ærede Medlem fra Æbeltoft vil jeg tilføje, at jeg har ikke talt om Bitterhed fra hans Side, da han omtalte Skalaerne. Jeg talte om, at det forekom mig, at hans sædvanlige, til os herinde rettede Tone var blevet tilsat en Tone, der mere var rettet ud af Vinduet, da han talte om disse Skalaer, om hvilke man kan være mere eller mindre enig, men som dog ikke kan give Anledning til saa heftig en Agitation, som laa i de Ord, det ærede Medlem kom med.

Med Hensyn til, hvad der i øvrigt kan være Tale om ved Forhandlinger i et Udvalg ud over det rent principielle, vil jeg sige et Par Ord om Efterbeskatningen. For det første er jeg ikke blevet modsagt i, men tværtimod har Finansministeren bekræftet, at det var hans Anskuelse, at selv om man kom til en Efterbeskatning, maatte Ejere af private Lagre af Vin, hvoraf en Del ikke agtedes fortæret indenfor den Tid, Loven skulde gælde, være berettigede til at unddrage den Del af Vinen fra Beskatning, gennem Forsegling eller paa anden Maade. Det er ganske givet, at derved vil Udbyttet af en saadan Efterbeskatning blive overordentlig stærk formindsket og Interessen for at faa den ligeledes meget

mindre. Derimod maa jeg indrømme, at jeg vel kunde tænke mig, at man kunde komme ud over Vanskelighederne med Hensyn til Prisansættelsen, dersom man delte Vinen, ligesom man har delt Øllet, i forskellige Typer og fastslog en Skat med bestemt Takst for hver af disse Typer; saa kom vi ud over Spørgsmaalet om Vurdering. Man kunde sætte f. Eks. 1 Kr. for Rødvin, 2 Kr. for hvide Vine og 3 Kr. for Champagne, eller hvad man kunde enes om, dermed vilde Nødvendigheden af en Vurdering være bortfaldet, og der vilde være Mulighed for at gennemføre det uden at maatte stole paa Princippet om Tro og Love. Men den Ubehagelighed, som det ærede Medlem fra Æbeltoft gjorde opmærksom paa, Possibilitet, fremdeles Administrationens Ulejlighed, den uhyre Bekostning for Staten for at opnaa en Indtægt, hvis Størrelse man overhovedet ikke paa Forhaand kan være sikker paa, kommer vi dog ikke udenom.

Med Hensyn til de andre Spørgsmaal, der har været rejste, maa jeg henvende et Par Ord til det ærede Medlem fra Æbeltoft om Forhøjelsen af Beskatningen for de udenlandske Selskaber, idet Finansministeren har tilsagt Forhandlingsvillighed om dette Spørgsmaal. Jeg kan kort udtrykke det saaledes: Det er igen det onde Blod, man maa gøre noget for at sætte, og jeg erkender, at dette Hensyn i et saadant Skattekompleks som dette — skal vi sige dette moralske Hensyn — er et Hensyn at tage, thi det pekuniære Udbytte har det ærede Medlem fra Æbeltoft jo allerede indrømmet vil være ubetydeligt. Til Slutning vil jeg sige, at Finansministeren og det Parti, som støtter ham, har haft fuldkommen Ret til ikke blot at betvivle, hvorvidt det var muligt at gennemføre en stor Serie direkte Skatter uden at medtage indirekte Skatter, men det ærede Medlem fra Æbeltoft har som Ordfører for sit Parti ganske tydeligt sagt, at det ikke var muligt sidste Gang, vi havde Skatteforslag til Behandling. Det var derfor, jeg i Gaar begyndte mit Hovedforedrag med at sige, at de Skatter her — anden Gang vi behandler Skattelove i denne Samling — staar i historisk og naturlig Sammenhæng med, hvad vi forhandlede forrige Gang, da vi behandlede Skattelove i dette Aars Begyndelse. For det første er det givet — ingen har modsagt det —, at Lovforslagene om Takstforhøjelserne er direkte fremkaldte af det ærede Medlems Parti her i Folketinget, men ogsaa det, som det ærede Medlem kaldte for Luksusskatter, medens Finansministeren, efter min Mening med